

THE GOSPEL COALITION NORDEN

PERUSTAMISDOKUMENTIT

norden.thegospelcoalition.org

EVANKELIUMIA KAIKKEEN ELÄMÄÄN: ESIPUHE

Olemme evankelikaalisten kirkkojen yhteisö. Olemme vahvasti sitoutuneita palauttamaan uskomme Kristuksen evankeliumiin ja muovaamaan palvelustyömme täysin Raamatun sanan mukaiseksi. Olemme syvästi huolestuneita perinteisen evankelikaalisuuden piirissä eräistä liikehdinnöistä, joiden toiminta vaikuttaa heikentävän kirkon elämää ja etäännyttävän meitä historiallisista uskonvakaumuksistamme ja käytännöistämme. Toisaalta, olemme huolestuneita henkilökohtaisen kulutusjuhlan palvonnasta ja uskon politisoitumisesta. Toisaalta, kannamme huolta siitä, että teologinen ja moraalinen relativismi hyväksytään kyseenalaistamatta. Nämä liikehdinnät ovat saaneet aikaan sen, että raamatullinen totuus ja elämän uudistuminen, joihin historiallinen usko meitä velvoittaa, hylätään kevyesti. Emme pelkästään kuule näistä vaikutuksista, vaan pystymme näkemään niiden seuraukset. Olemme sitoutuneet tuomaan seurakuntien elämään uutta toivoa ja mukaansatempaavaa iloa. Ne perustuvat lupauksiin, jotka saamme vastaanottaa yksin armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen kautta.

Uskomme, että monissa evankelikaalisissa seurakunnissa vallitsee syvä ja laaja yhteisymmärrys evankeliumin totuuksista. Silti usein huomaamme, miten iloitseminen yhteydestä Kristuksessa vaihtuu ikivanhoihin vallan ja rikkauksien houkutuksiin tai vetäytymiseen munkki-ihanteen mukaisesti rituaalien, liturgian ja sakramentalismin pariin. Evankeliumin syrjäyttävät asiat eivät voi koskaan edistää sellaista liikkeelle lähettävää uskoa, joka on juurtunut kestävään totuuteen ja josta kumpuaa avoimen rohkeaa opetuslapsuutta – sellaista, joka kestää Jumalan valtakunnan kutsumuksen koettelemukset ja uhraukset. Tahdomme kulkea Kuninkaan viitoittamalla tiellä päämääränämme edistää evankeliumin eteenpäin viemistä. Tahdomme rohkaista ja opettaa niin, että nykyiset ja tulevat seurakuntien johtajat ovat paremmin varustettuja saamaan voiman palvelustyöhönsä sellaisin periaattein ja toimin, jotka kirkastavat Vapahtajaa ja auttavat niitä, joiden vuoksi hän vuodatti elämän verensä.

Tahdomme luoda yhtenäisen rintaman kaikkien kansojen keskuudessa – sellaisen, joka ponnistelee innokkaasti tuottaakseen kunniaa Kristukselle ja moninkertaistaakseen hänen opetuslapsiensä määrän – niiden, jotka liittyvät Jeesuksen todellisiin joukkoihin. Tällainen Raamattuun perustuva ja yhtenäinen missio on ainoa tapa taata seurakunnalle kestävä tulevaisuus. Tämä todellisuus kehottaa meitä seisomaan kaikkien niiden rinnalla, jotka ovat sydämessään vakuuttuneita, että Jumalan armo Jeesuksessa Kristuksessa on ainoa ikuisen pelastuksemme toivo. Haluamme taistella tämän evankeliumin puolesta selkeästi, myötätuntoisesti, rohkeasti ja ilolla – liittäen sydämemme iloiten yhteen uskonstävienne kanssa yli kirkkokuntien, etnisten ja yhteiskuntaluokkien rajojen.

Haluamme palvella rakastamaamme kirkkoa kutsumalla kaikkia veljiä ja sisaria liittymään ponnisteluihimme nykyajan kirkon uudistamiseksi ikaikaisella Kristuksen evankeliumilla, niin että me aidosti puhumme hänestä ja elämme hänelle sellaisella tavalla, joka puhuttelee selkeästi aikamme ihmisiä. Pastoreina aiomme toteuttaa tätä seurakunnissamme hänen armonsa tavanomaisin välinein: rukouksella, sanan palvelulla, kasteella, ehtoollisella ja pyhien yhteydellä. Tahdomme tehdä yhteistyötä kaikkien niiden kanssa, jotka sen lisäksi että hyväksyvät tämän asiakirjan tunnustuksen ja vision, tavoittelevat ja vilpittömästi toivovat Kristuksen herruuden toteutumista Pyhän Hengen voimalla kaikessa elämässään, jotta yksilöt, yhteisöt ja kulttuurit voisivat muuttua. Liitteenä on

Oppiperusta sekä **Palvelun teologinen visio** -asiakirjat, jotka perustuvat Jumalan sanaan ja evankeliumiin.

OPPIPERUSTA

1. Kolmiyhteinen Jumala

Uskomme yhteen Jumalaan. Hän on ikuisesti olemassa kolmessa yhdenvertaisesti jumalallisessa persoonassaan Isässä, Pojassa ja Pyhässä Hengessä, jotka tuntevat toisensa sekä rakastavat ja kirkastavat toisiaan. Tämä yksi, tosi ja elävä Jumala on äärettömän täydellinen rakkaudessaan ja pyhydessään. Hän on kaiken Luoja, niin näkyvien kuin näkymättömienkin, ja sen vuoksi arvollinen saamaan kaiken kunnian ja kiitoksen. Hän on kuolematon ja ikuinen. Niinpä hän tuntee täydellisesti ja perin juurin kaiken alusta loppuun ja on yksin kaiken ylläpitäjä ja hallitsija. Hän toteuttaa ikuista hyvää tahtoansa lunastaakseen ihmiset omikseen sekä asettaakseen ennalleen langenneen luomakunnan armonsa kirkkauden ylistykseksi.

2. Ilmoitus

Jumala on armollisesti ilmoittanut olemassaolonsa ja voimansa luomakunnassaan. Hän on lopullisesti ilmoittanut itsensä langenneille ihmisille Pojassaan, lihaksi tullessa Sanassa. Lisäksi, tämä Jumala on puhuva Jumala, joka on armossaan Henkensä kautta ilmoittanut itsensä inhimillisin sanoin. Uskomme, että Raamattuun kirjatut sanat ovat Jumalan inspiroimat: kaikki 66 Vanhan ja Uuden testamentin kirjaa ovat sekä todistus pelastuksesta että pelastuksen väline tässä maailmassa. Ainoastaan nämä kirjoitukset muodostavat sanallisesti inspiroidun Jumalan sanan, jolla on viimeinen auktoriteetti. Ne ovat alkuperäisissä käsikirjoituksissaan virheettömät, riittävät kaikkeen siihen, mitä Jumala vaatii meidän uskovan ja tekevän, ja lopullisia arvovallassaan kaikilla niillä elämän alueilla, joista ne puhuvat. Tunnustamme, että sekä rajallisuutemme että syntisyytemme estävät meitä tuntemasta Jumalan totuutta täysin, mutta vakuutamme, että voimme Jumalan Hengen valaisemana tulla todellisesti tuntemaan Jumalan ilmoittaman totuuden. Raamattuun tulee uskoa Jumalan ohjeena kaikessa, mistä se opettaa. Sitä tulee totella Jumalan käskynä kaikessa, minkä se vaatii, ja siihen tulee luottaa Jumalan vakuutuksena kaikessa, minkä se lupaa. Kun Jumalan kansa kuulee, uskaa ja toteuttaa sanaa, heidät varustetaan Kristuksen opetuslapsiksi ja evankeliumin todistajiksi.

3. Ihmiskunnan luominen

Me uskomme, että Jumala loi ihmiset, miehen ja naisen, omaksi kuvakseen. Adam ja Eeva kuuluivat luomakuntaan, jonka Jumala itse julisti olevan erittäin hyvän. He palvelivat Jumalan välikappaleina varjellen, hoitaen ja halliten luomakuntaa sekä eläen pyhässä ja omistautuneessa yhteydessä Luojansa kanssa. Yhdenvertaisesti Jumalan kuvaksi luotuina miehet ja naiset pääsevät samalla tavalla Jumalan luo uskomalla Kristukseen Jeesukseen. He molemmat ovat kutsutut ylittämään passiivisen itsekkyytensä ja sitoutumaan niin yksityiselämässään kuin julkisesti merkitykselliseen tehtävään perheessään, seurakunnassaan ja yhteiskunnassa. Adam ja Eeva luotiin täydentämään toinen toisiaan liitossa, jossa he tulevat yhdeksi lihaksi. Tämä liitto muodostaa ainoan ohjeellisen mallin miehen ja naisen väliselle seksuaalisuhteelle niin, että avioliitto kuvastaa viime kädessä yhteyttä Kristuksen ja hänen kirkkonsa välillä. Jumalan viisaiden tarkoituksien mukaisesti mies ja nainen eivät ole suinkaan vaihdettavissa keskenään, vaan he pikemminkin täydentävät toisiaan keskinäisesti rikastuttavalla tavalla. Jumala on määrännyt, että he kumpainkin omaksuvat erillisen roolin, joka heijastaa Kristuksen ja hänen kirkkonsa suhdetta. Aviomies toimii päänä tavalla, joka ilmentää Kristuksen välittävää ja uhrautuvaa rakkautta, ja vaimo on alamainen miehelleen tavalla, joka

ilmentää seurakunnan rakkautta Herraansa kohtaan. Seurakunnan palvelustyössä niin miehiä kuin naisiakin rohkaistaan palvelemaan Kristusta ja kehittymään täyteen potentiaaliinsa Jumalan kansan monimuotoisissa palvelutehtävissä. Se, että seurakunnan erityinen johtajan rooli annetaan osaaville miehille, perustuu luomiseen, lankeemukseen ja lunastukseen, eikä siitä tule poiketa kulttuurisen kehityksen houkuttelemana.

4. Lankeemus

Uskomme, että Adam, joka luotiin Jumalan kuvaksi, vääristi sen kuvan ja menetti alkuperäisen siunauksensa – sekä itsensä että jälkeläistensä kohdalla – lankeamalla Saatanan houkuttelemana syntiin. Tämän seurauksena kaikki ihmiset ovat vieraantuneet Jumalasta ja ovat turmeltuneita koko olemukseltaan (fyysisesti, henkisesti, tahtonsa puolesta, emotionaalisesti, hengellisesti) ja tuomittuja kuolemaan lopullisesti ja peruuttamattomasti – ilman Jumalan omaa armollista väliintuloa. Kaikkien ihmisten suurin tarve on tulla sovitetuksi Jumalan kanssa, Jumalan, jonka oikeudenmukaisen ja pyhän vihan alaisia me kaikki olemme. Ihmisten ainoa toivo on tämän saman Jumalan ansaitsematon rakkaus, Jumalan, joka yksin voi meidät pelastaa ja sovittaa takaisin yhteyteensä.

5. Jumalan suunnitelma

Me uskomme, että jo aikojen alusta asti Jumala päätti armossaan pelastaa lukemattomat syylliset syntiset kaikista heimoista, kielistä, kansoista ja kansallisuuksista, ja tätä tarkoitusta varten hän ennalta tunsi ja valitsi heidät. Me uskomme että Jumala vanhurskauttaa ja pyhittää ne, joilla armon kautta on usko Jeesukseen, ja että Hän kerran kirkastaa heidät – kaikki tämä Hänen armonsä kirkkauden ylistykseksi. Rakkaudessaan Jumala käskee ja kehottaa kaikkia ihmisiä parannukseen ja uskoon, koska hän on asettanut pelastavan rakkautensa valittujensa ylle ja asettanut Kristuksen heidän Lunastajakseen.

6. Evankeliumi

Me uskomme että evankeliumi on ilosanoma Jeesuksesta Kristuksesta ja Jumalan varsinainen viisaus. Evankeliumi on hullutusta maailman silmissä, vaikka se on Jumalan voima pelastetuille. Tämä ilosanoma on kristologinen, ja sen keskiössä on risti ja ylösnousemus. Evankeliumia ei julisteta, jos Kristusta ei julisteta, eikä autenttista Kristusta julisteta, jos hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa eivät ole keskiössä (sanoma kuuluu: "Kristus kuoli syntiemme tähden...[ja] nousi kuolleista"). Tämä ilosanoma on raamatullinen (Kristuksen kuolema ja ylösnousemus ovat kirjoitusten mukaiset), teologinen ja pelastava (Kristus kuoli syntiemme tähden sovittaakseen meidät Jumalan kanssa), historiallinen (jos pelastavat teot eivät tapahtuneet oikeasti, uskomme on arvoton, olemme yhä syntiemme vallassa ja kaikkia muita sääliävimmit), apostolinen (sanoma uskottiin apostoleille, ja pelastustekojen todistajina he levittivät sitä), sekä erittäin henkilökohtainen (siellä missä evankeliumi vastaanotetaan, missä siihen uskotaan ja siitä pidetään kiinni, ihmisyksilöt pelastuvat henkilökohtaisesti).

7. Kristuksen lunastustyö

Uskomme, että rakkaudesta ja kuuliaisuudesta Isää kohtaan ikuinen Poika tuli ihmiseksi: Sana tuli lihaksi, täysin Jumalana ja täysin ihmisenä, yhtenä persoonana, jolla on kaksi luontoa. Ihminen Jeesus, luvattu Israelin messias, sikisi ihmeen kautta Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta.

Hän toteutti täydellisesti taivaallisen Isänsä tahdon, eli synnittömän elämän, teki ihmetekoja. Hänet ristiinnaulittiin Pontius Pilatuksen aikana, hän nousi ruumiillisesti kuolleista kolmantena päivänä, ja astui ylös taivaaseen. Suorittaen kuninkaallista välittäjän tehtävää ihmisen ja Jumalan välillä hän istuu Isän Jumalan oikealla puolella ja toteuttaa Jumalan kaikkea suvereenia tahtoa taivaassa ja maan päällä. Hän on Ylimmäinen Pappimme ja vanhurskas Puolustajamme. Uskomme, että Jeesus Kristus toimi meidän edustajanamme ja sijaisena lihaksi tulemisellaan, elämällänsä, kuolemallaan, kuolleista nousemisellaan ja taivaaseen astumisellaan. Tämän Jeesus teki, että me hänessä tulisimme osallisiksi Jumalan vanhurskaudesta. Ristillä hän pyyhki pois synnin, hyvitti Jumalan kantamalla täyden rangaistuksen synneistämme ja sovitti Jumalan kanssa kaikki ne, jotka uskovat. Herättämällä Kristuksen Jeesuksen kuolleista Isä tunnusti hänen pelastustekonsa. Kristus Jeesus voitti kuoleman vallan ja kukisti Saatanan, jolla aiemmin oli ollut valta kuoleman yli, sekä toi ikuisen elämän kaikelle kansalleen. Taivaaseen astumisella hänet on ikuisesti korotettu Herraksi, ja hän on valmistanut meille kaikille asuinsijan luonaan.

Me uskomme, että pelastusta ei ole kenessäkään toisessa, sillä meille ei ole annettu muuta nimeä taivaan alla, jonka kautta me pelastuisimme. Koska Jumala valitsi sen, mikä on alhaista, halveksittua ja sen mikä ei ole mitään tässä maailmassa tehdäkseen tyhjäksi sen, mikä on jotain, kukaan ihminen ei voi koskaan kerskata hänen edessään. Jeesus Kristus on tullut meille viisaudeksi Jumalalta. Hän on vanhurskaudemme, pyhytemme ja lunastuksemme.

8. Syntisten vanhurskauttaminen

Me uskomme, että kuuliaisuudellaan ja kuolemallaan Kristus maksoi täysin kaikkien niiden velan, jotka ovat vanhurskautetut. Uhrikuolemallaan hän kärsi meidän puolestamme sen rangaistuksen, joka meille kuuluisi syntiemme tähden, ja sen kautta hän tyydyttää Jumalan oikeudenmukaisuuden vaatimuksen meidän puolestamme todellisesti, aidosti ja täydesti. Täydellisen kuuliaisuutensa kautta hän täytti Jumalan oikeudenmukaiset vaatimukset meidän puolestamme, sillä vain uskon kautta tuo täydellinen kuuliaisuus luetaan niiden hyväksi, jotka luottavat yksin Kristukseen saadakseen pääsyn Jumalan yhteyteen. Yhtä lailla kuin Isä antoi Kristuksen meidän tähtemme ja hyväksyi hänen kuuliaisuutensa ja rangaistuksensa meidän sijastamme, ilmaiseksi ja ilman omaa ansiotamme, samoin tämä vanhurskautus saadaan ilmaiseksi yksin armosta, jotta sekä täydellinen oikeudenmukaisuus ja Jumalan armon rikkaus tulisivat kirkastetuiksi syntisten vanhurskauttamisessa. Me uskomme, että tästä lahjaksi saadusta vanhurskautuksesta kumpuaa into henkilökohtaiseen ja julkiseen kuuliaisuuteen.

9. Pyhän Hengen voima

Uskomme, että tämä pelastus, josta sana todistaa ja jonka Jeesus Kristus on varmistanut, annetaan hänen kansalleen Pyhän Hengen kautta. Pyhä Henki, jonka Isä ja Poika on lähettänyt, kirkastaa Herraa Jeesusta Kristusta ja toimii "toisena" Puolustajana ollen läsnä uskovissa ja heidän kanssaan. Pyhä Henki osoittaa maailmalle todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion, ja hänen voimallinen ja salattu työnsä uudistaa hengellisesti kuolleet syntiset herättämällä heidät katumukseen ja uskoon. Hänessä he ovat kastettuja Herran Jeesuksen yhteyteen, jotta he ovat Jumalan silmissä vanhurskaita yksin armosta, yksin uskosta, yksin Jeesuksen Kristuksen kautta. Hengen toiminnan kautta uskovat uudistuvat, pyhittyvät ja heidät otetaan Jumalan perhekuuntaan. He pääsevät osalliseksi jumalallisesta luonnosta ja saavat ottaa vastaan hänen tahtonsa mukaan jakamia lahjoja. Pyhä Henki

itse on luvatus perintömme ennakkomaksu, joka tässä ajassa asuu meissä opastaen, ohjeistaen, varustaen, virvoittaen ja voimaannuttaen uskovia Kristusta kirkastavaan elämään ja palvelustyöhön.

10. Jumalan valtakunta

Me uskomme, että kaikki ne, jotka on pelastettu Jumalan armosta, Kristuksen yhteyden ja uskon kautta sekä Pyhän Hengen uudistuksella, saavat astua sisään Jumalan valtakuntaan ja iloita uuden liiton siunauksista: syntien anteeksiantamisesta, sisäisestä uudistumisesta, joka herättää halun kirkastaa Jumalaa, luottaa häneen ja totella häntä, sekä vastaisuudessa ilmestyvän kirkkauden toivosta. Jumalan teot muodostavat kiistattoman todisteen pelastavasta armosta. Kun uskovat elävät suolana turmeltuvassa maailmassa ja valona maailman pimeydessä, heidän ei tulisi eristäytyä maailmasta muttei myöskään muuttua maailman kaltaiseksi. Sen sijaan meidän tulee tehdä työtä kaupunkimme hyväksi, sillä kaikkien kansojen tulee antaa kiitos ja kunnia elävälle Jumalalle. Koska tunnistamme, kenen luoma tämä maailmanjärjestys on ja koska olemme Jumalan valtakunnan kansalaisia, meidän tulee rakastaa lähimmäisiämme kuin itseämme, tehdä hyvää kaikille ja erityisesti niille, jotka kuuluvat Jumalan perheväkeen. Jumalan valtakunta, joka on jo läsnä vaikkakaan ei täysin toteutuneena, on osoitus siitä, että Jumala suvereenisti hallitsee maailmaa, joka on matkalla kohti lopullista luomakunnan lunastusta. Jumalan valtakunta on hyökkäävä voima, joka ryöstää saaliikseen Saatanan pimeän valtakunnan. Jumalan valtakunta uudestisyntyyttää ja uudistaa niiden yksilöiden elämän, jotka parannuksessa ja uskossa on pelastettu Saatanan vallasta. Niinpä se väistämättä perustaa uudenlaisen ihmisyyhteisön, jossa eletään yhdessä Jumalan alamaisuudessa.

11. Jumalan uusi kansa

Me uskomme, että Jumalan uuden liiton kansa on jo saapunut taivaalliseen Jerusalemiin, jossa he jo istuvat Kristuksen kanssa taivaallisissa. Tämä universaali seurakunta ilmenee paikallisseurakuntina, joissa Kristus on ainoa pää. Täten jokainen "paikallisseurakunta", on itsessään jo seurakunta, Jumalan huonekunta, elävän Jumalan yhteisö ja totuuden perusta ja tukipilari. Seurakunta on Kristuksen ruumis, hänen silmäteränsä, hänen kätensä lihaan kaiverretty, ja hän on taannut sen omakseen ikuisiksi ajoiksi. Seurakunnan tunnistaa evankeliumin sanomasta, pyhistä toimituksista, seurakuntakurista, suuresta tehtävästä ja ennen kaikkea rakkaudesta Jumalaan sekä seurakunnan jäsenten keskinäisestä rakkaudesta toinen toisiaan ja maailmaa kohtaan. On ratkaisevaa, että tällä vaalimallamme evankeliumilla on sekä henkilökohtaisia että yhteisiä ulottuvuuksia, joista kumpaakaan ei tule väheksyä. Jeesus Kristus on meidän rauhamme: hän ei pelkästään ole aikaansaanut rauhaa Jumalan kanssa, vaan on tuonut rauhan toisistaan vieraantuneiden kansanryhmien välille. Kristuksen päämääränä oli luoda itsessään yksi uusi ihmissuku ja niin tehdä rauha, jotta hän yhdessä ruumiissa ristillä sovittaisi sekä juutalaiset että pakanat Jumalan kanssa ja niin tekisi lopun vihollisuudesta. Seurakunta on todistus Jumalan tulevasta uudesta maailmasta, kun sen jäsenet elävät palvellen toinen toistaan ja lähimmäisiään eivätkä keskity itseensä. Seurakunta on Jumalan Hengen yhteinen asuinsija ja jatkuva todistus Jumalasta maailmalle.

12. Kaste ja ehtoollinen

Me uskomme, että kaste ja ehtoollinen ovat itsensä Herran Jeesuksen asettamat. Ensimmäisessä on kysymys astumisesta sisälle uuden liiton yhteisöön, jälkimmäiseen liittyy liiton jatkuva uudistamiseen. Yhdessä ne ovat samanaikaisesti Jumalan lupaus meitä kohtaan, jumalallisesti

määrätyt armonvälineet, meidän julkinen valamme taipua kerran ristiinnaulitun ja nyt ylösnousseen Kristuksen tahtoon ja suuntautumista hänen paluuseensa ja kaiken täyttymykseen.

13. Kaiken ennalleen asettaminen

Me uskomme Herran Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaiseen, ruumiilliseen paluuseen kirkkaudessa ja pyhien enkelien kanssa, jolloin hän toimittaa tehtävänsä viimeisenä tuomarina ja hänen valtakuntansa toteutuu täyteydessään. Me uskomme niin vanhurskasten kuin väärin ruumiin ylösnousemukseen, – väärille se koituu tuomioksi ja ikuiseksi, tietoiseksi rangaistukseksi helvetissä, kuten Herra itse opetti, ja vanhurskaille ikuiseksi siunaukseksi Hänen luonaan, joka istuu valtaistuimella, ja Karitsan; uudessa taivaassa ja uudessa maassa, vanhurskauden kodissa. Sinä päivänä seurakunta astuu Jumalan eteen nuhteettomana Kristuksen kuuliaisuuden, kärsimyksen ja voiton kautta, kun kaikki synnit ja niiden viheliäiset seuraukset on iäksi karkotettu. Silloin Jumala on kaikki kaikessa ja hänen kansansa saa riemuita hänen sanoinkuvaamattoman pyhyytensä läheisyydestä ja kaikki koituu hänen armonsä kirkkauden ylistykseksi.

PALVELUSTYÖN TEOLOGINEN VISIO

Tämä ei ole uskonopillisen määritelmämme yhteenveto (katso Oppiperustaa), vaan kannanotto siitä, kuinka aiomme toteuttaa kristillistä palvelustyötämme ja vuorovaikuttaa kulttuurissamme raamatullisesti ja teologisesti uskollisina.

I. Kuinka meidän tulisi vastata kulttuurimme kriisiin totuudesta? (Tietoteoreettinen haaste)

Useiden satojen vuosien ajan, aina valistuksen ajan alusta asti, oli vallalla käsitys, että totuus – ilmaistuna sanoin, jotka olennaisesti vastaavat todellisuutta – on kuin onkin olemassa ja se voidaan tulla tuntemaan. Ajateltiin, että totuus voidaan ymmärtää objektiivisesti silkillä ihmisjärjellä. Viime aikoina postmoderni ajattelu on kritisoinut tätä oletusmallia väittämällä, että ihmiset eivät itse asiassa ole tiedon etsinnässään objektiivisia, vaan pikemminkin tulkitsevat informaatiota henkilökohtaisten kokemustensa, omien intressiensä, tunteidensa, kulttuuristen ennakkokäsitystensä, kielellisten rajoitustensa ja oman elinpiiriinsä yhteisöjen silmälasein. Postmodernin ajattelun mukaan objektiivisuuden väite on ylimielinen ja siitä väistämättä seuraa konflikteja niiden yhteisöjen välillä, joissa vallitsee eriäviä mielipiteitä totuuden olemuksesta. Postmodernin ajattelun mukaan tämänkaltaisen ylimielisyys antaa osittaisen selityksen nykyajan monille epäoikeudenmukaisuuksille ja sodille. Kuitenkin postmodernismin vastaus on vaarallinen toisella tavalla: Sen äänekkäimmät kannattajat vaativat, että objektiivinen totuus korvataan nöyremmällä, "suvaitsevaisella" ja kaiken kattavan monimuotoisella subjektiivisella pluralismilla – joka on usein niin hetteinen suo, ettei siinä ole minkäänlaista tukevaa jalansijaa "uskolle, joka pyhille on kertakaikkisesti annettu." Tämänkaltaisessa näkemyksessä ei ole tilaa totuudelle, joka vastaa todellisuutta, vaan lähinnä joukolle subjektiivisesti muotoiltuja totuuksia. Kuinka vastaamme tähän kulttuurin totuuskeskriisiin?

1. Me vakuutamme, että totuus vastaa todellisuutta.

Me uskomme, että Pyhä Henki, joka on inspiroinut apostolien ja profeettojen opetukset, asuu myös meissä, jotta me, jotka olemme luodut Jumalan kuvaksi, saamme vastaanottaa ja ymmärtää Jumalan ilmoituksen Raamatussa ja että Raamatun totuudet vastaavat todellisuutta. Raamatun ilmaisut ovat totta juuri siksi, että ne ovat Jumalan ilmaisuja, ja ne vastaavat todellisuutta, vaikkakin meidän käsityksemme noista totuuksista (ja jopa kykymme osoittaa niitä todeksi muille) on aina vääjäämättä vajavainen. Valistuksen ajan uskomus läpikotaisin objektiivisesta tiedosta nosti pelkän ihmisjärjen päättelykyvyn epäjumalan asemaan. Puhtaasti objektiivisen tiedon mahdollisuuden kieltäminen ei kuitenkaan tarkoita loppua sellaiselle totuudelle, joka vastaa objektiivista todellisuutta, vaikkakaan emme koskaan tule tuntemaan sellaista totuutta ilman subjektiivisuuden elementtiä. Ks. Oppiperusta, kohta 2.

2. Me vakuutamme, että totuus välittyy Raamatun sanan kautta.

Me uskomme, että Raamattu on kokonaisvaltaisesti propositionaalinen (merkityssisältöinen) ja että Raamatun kirjoitukset ovat täysin totta ja arvovaltaisia. Raamatun totuutta ei silti voi tyhjentävästi esittää propositioiden (merkityssisältöjen) sarjana. Totuus esitetään Raamatussa eri tyyllilajien

avulla, kuten kertomuksilla, vertauskuvilla ja runoudella, joita ei voi kattavasti muotoilla opillisiksi propositioneiksi (merkitysväitteiksi), vaikka ne välittävätkin meille Jumalan tahdon ja ajatukset, jotta voimme muuttua hänen kaltaisekseen.

3. Me vakuutamme, että totuus on elämistä vastavuoroisuudessa Jumalan kanssa. Totuus ei ole vain teoreettista vastavuoroisuutta vaan myös liittosuhde. Ei riitä, että Raamatun ilmoitus pelkästään tiedetään, vaan se tulee myös elää todeksi (5 Moos. 29:29). Raamatun on tarkoitus synnyttää meissä viisautta – elämää, joka on täysin alisteinen Jumalan todellisuudelle. Totuus on siis meidän koko elämämme vuorovaikutusta Jumalan ajatusten, sanojen ja tekojen kanssa sanan ja Hengen välityksellä. Jos hylkäämme täysin raamatullisen totuuden propositionaalisen (merkitysväite)luonteen, heikennämme vakavasti kykyämme säilyttää, puolustaa ja selittää evankeliumia. Mutta jos puhumme totuudesta pelkästään propositionaalisena (merkitysväiteinä), heikentyy käsityksemme siitä, että lihaksi tullut Poika on tie, totuus ja elämä. Samalla heikentyy tarinan ja kertomuksen kommunikatiivinen voima ja sen merkittävyys, että totuus on elävä yhteys ja vuorovaikutus Jumalan kanssa.

4. Kuinka tämä näkemys totuudesta muokkaa meitä.

a. Omaksumme "hillityn" totuuden vuorovaikutusteorian, joka on vähemmän voitonvarma kuin joissakin vanhemmissa evankelikaalisuuden käsityksissä. Samalla hylkäämme sellaisen näkemyksen totuudesta, että totuus on vain tietyn uskonyhteisön sisäinen yhtenäinen kieli. Niinpä ylläpidämme – toivon mukaan asianmukaisella nöyryydellä – periaatetta, jota kutsutaan *sola Scriptura*- eli Raamattu yksin -periaatteeksi.

b. Vaikka totuus on propositionaalista, se ei ole vain jotakin, johon uskotaan, vaan se tulee vastaanottaa kiitoksella ja sitä tulee harjoittaa viisaudella. Tämä tasapaino muotoilee käsityksemme opetuslapseudesta ja julistuksesta. Tahdomme rohkaista ihmisiä suhtautumaan opin puhtauteen intohimoisesti, mutta tiedämme, että kristillinen kasvu ei ole pelkästään kognitiivista (tiedollista) informaation siirtoa. Kristillistä kasvua tapahtuu vain silloin, kun koko elämää määrittää yhteisöllinen kristillinen uskonnonharjoitus – mukaan lukien rukous, kaste, ehtoollinen, kristittyjen yhteys ja Jumalan sanan julkinen palveleminen.

c. Meidän teoreettinen tietämyksemme Jumalan totuudesta on vajaa silloinkin, kun se on paikkansapitävä, mutta siitä huolimatta voimme olla varmoja, että se mitä sana meille opettaa, on totta (Luuk. 1:4). Pyhän Hengen voiman kautta saamme vastaanottaa evankeliumin sanat täysin varmoina ja vakuuttuneina (1 Tess. 1:5).

II. Kuinka Raamattua tulisi lukea? (Hermeneuttinen kysymys)

1. Lukemalla koko Raamattu "alusta loppuun". Raamatun lukeminen alusta loppuun tarkoittaa, että havaitaan sen perusjuoni – juoni, joka kulkee Raamatussa Jumalan pelastuskertomuksena (esim. Luuk. 24:44), sekä tarkastelemalla Raamatun teemoja (esim. liitto, kuninkuus, temppeleli), jotka kulkevat halki historian kaikkien vaiheiden ja kaanonin kaikissa osissa ja joiden huipentuma

on Jeesus Kristus. Tästä näkökulmasta tarkasteltuna evankeliumi ilmenee luomisena, syntiinlankeemuksena, lunastuksena ja ennalleen asettamisena. Esiin tulee pelastuksen päämäärä, nimittäin uudistunut luomakunta. Kuten tunnustamme Oppiperustan kohdassa 1, [Jumala] toteuttaa hyvää tahtoansa ikuisesti ihmisten lunastamiseksi omikseen sekä asettaakseen ennalleen langenneen luomakunnan armonsa kirkkauden ylistykseksi.

2. Lukemalla koko Raamattu "läpileikkauksella". Raamatun lukeminen läpileikkauksella tarkoittaa, että kootaan sen julistukset, määräykset, lupaukset sekä totuudenilmaukset omiin ajatuskategorioihin (kuten teologia, kristologia, eskatologia) ja saadaan kokonaisvaltainen ymmärrys siitä, mitä Raamattu opettaa tiivistetysti. Tästä näkökulmasta tarkasteltuna evankeliumi näyttäytyy Jumalana, syntinä, Kristuksena, uskona. Esiin tulevat pelastuksen välineet, erityisesti Kristuksen sijaiskärsimys, ja ihmisen velvollisuus ottaa se vastaan uskon kautta. Kuten lausumme Oppiperustan kohdassa 7, Jeesus Kristus toimi meidän edustajanamme ja sijaisenamme, että me hänessä voisimme saada Jumalan vanhurskauden.

3. Kuinka tämänkaltainen Raamatun lukeminen muovaa meitä.

a. Nykyään monet (vaikka eivät kaikki), jotka lukevat Raamattua pääasiallisesti tällä ensimmäisellä mainitulla tavalla, eli lukemalla Raamattua alusta loppuun, viipyvät enimmäkseen synnin ja pelastuksen yhteisöllisissä ulottuvuuksissa. Risti nähdään lähinnä uhrautuvan palvelustyön esimerkkinä ja voittona maallisista voimista, eikä suinkaan sijaisuhrina ja hyvityksenä synneistämme. Ironista kyllä, tämän tyyppinen lähestymistapa voi olla kovin lakihenkistä. Sen sijaan, että ihmisiä kutsuttaisiin henkilökohtaiseen kääntymykseen armon sanoman kautta, ihmisiä kutsutaan liittymään kristittyjen yhteisöön ja osaksi Jumalan valtakunnan suunnitelmaa maailman vapauttamiseksi. Painopisteenä on kristillisyyden elämäntapana, jolloin kadotetaan käsitys Kristuksen veren hinnalla maksetusta asemasta, joka vastaanotetaan henkilökohtaisen uskon kautta. Tässä epätasapainoisessa ajattelussa ei juurikaan painoteta tarmokasta evankeliointia tai uskon puolustusta, Raamattua selittävää julistusta tai kääntymisen/uudestisyntymisen merkkejä ja tärkeyttä.

b. Toisaalta, vanhemmassa evankelikaalisuudessa (vaikkakaan ei kaikessa) oli tapana lukea Raamattua läpileikkauksella. Sen seurauksena tulkinta oli enemmän henkilökohtaista ja painottui lähes kokonaan henkilökohtaiseen uskoontuloon ja turvalliseen taivaaseen pääsyyn. Lisäksi, vaikka julistus oli selittävää, se oli toisinaan moralisoivaa eikä painottanut sitä, miten kaikki raamatulliset teemat huipentuivat Kristukseen ja hänen työhönsä. Tässä epätasapainoisessa ajattelussa painotettiin vähän, jos lainkaan, oikeudenmukaisuuden toteuttamista, köyhien ja sorrettujen armahtamista sekä kulttuurivaikuttamista (esim. taiteen tai liike-elämän parissa tehtävää työtä), joka tuottaisi kunniaa Jumalalle.

c. Me emme usko, kun näitä kahta Raamatun lukutapaa sovelletaan parhaalla mahdollisella tavalla, että ne millään tavoin kumoavat toisiaan, vaikka nykyään monet pitävät niitä keskenään ristiriitaisina. Uskomme päinvastoin, että näiden kahden tavan yhdistäminen parhaimmillaan on olennaista raamatullisen evankeliumin merkityksen ymmärtämiselle. Evankeliumi julistaa, miten

Jeesuksen Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen kautta Jumala on armossaan tullut sovittamaan yksilöitä ja uudistamaan koko maailman kirkkautensa kautta ja kirkkauttaan varten.

III. Kuinka meidän tulisi suhtautua meitä ympäröivään kulttuuriin? (Kontekstuaalinen kysymys)

1. Olemalla kulttuurin vastavoima. Tahdomme olla seurakunta, joka ei vain tue kristittyjä ihmisiä heidän henkilökohtaisessa uskonelämässään, vaan myös auttaa heitä kasvamaan vaihtoehtoiseksi ihmiskunnaksi, jonka Jumala luo sanansa ja Henkensä kautta (katso edempänä kohta 5c).

2. Toimimalla yhteiseksi hyväksi. Ei riitä, että seurakunta vastustaa vallitsevan yhteiskunnan arvoja. Meidän on toimittava kulttuurin vastavoimana yhteiseksi hyväksi. Haluamme erottua meitä ympäröivästä kulttuurista radikaalilla tavalla ja omata selkeästi erottuvan identiteetin, josta käsin meidän tulee palvella uhrautuvaisesti lähimmäisiämme ja jopa vihamiehiämme ja työskennellä heidän menestymisekseen yhtä lailla täällä ajassa kuin ikuisuudessa. Siispä meidän mielestämme seurakunnan yhteiset jumalanpalvelukset eivät ole ensisijainen paikka, jossa kohdataan ulkopuolisia. Sen sijaan tavoitteenamme on kohdata lähimmäisemme tekemällä työtä heidän rauhansa, turvallisuutensa ja hyvinvointinsa hyväksi rakastamalla heitä sanoin ja teoin. Jos toimimme näin, olemme maailman "suola" ja "valo" (ylläpidämme ja parannamme elinolosuhteita ja näytämme maailmalle Jumalan kirkkauden omien elämäntapojemme kautta; Matt. 5:13–16). Kun juutalaiset elivät maanpaossa, heidät kutsuttiin rakastamaan ja tekemään työtä Babylonin rauhan ja hyvinvoinnin hyväksi (Jer. 29:7). Samalla tavalla myös kristityt ovat Jumalan "maanpaossa" elävä kansa (1 Piet. 1:1, Jaak. 1:1). Jumalan taivaallisen kaupungin asukkaiden tulisi olla parhaita mahdollisia kansalaisia maallisissa kaupungeissaan (Jer. 29:4–7). Odotuksemme sen suhteen, minkälainen on kykymme vaikuttaa ympäröivään kulttuuriin, eivät ole yltiöoptimistiset mutta eivät pessimistisetkään. Tiedämme, että kulkiessamme Hänen jalanjäljissään, joka antoi elämänsä vastustajiensa edestä, myös me saamme kokea vainoa jopa silloin, kun olemme tehneet vaikutuksen ympäröivään yhteiskuntaan (1. Piet. 2:12).

3. Kuinka tämänkaltainen suhde kulttuuriin muovaa meitä.

a. Uskomme, että jokainen kristinuskon ilmaus on kontekstisidonnainen, mikä on väistämätöntä ja aivan oikein, ja liittyy aina tiettyyn kulttuuriin. Ei ole olemassa mitään universaalia, historiasta irrallista kristinuskon ilmausta. Emme kuitenkaan koskaan halua antaa oman kulttuurimme vaikuttaa niin, että teemme kompromisseja suhteessa evankeliumin totuuteen.

Kuinka sitten löytää tasapaino?

b. Vastaus on, että emme voi "kontekstualisoida" evankeliumia käsitemaailmassa ikään kuin ajatuskokeena. Jos seurakunta tahtoo toimia kulttuurin vastavoimana työskennellen ihmisten ajalliseksi ja ikuisiksi parhaaksi, on varottava lakihenkisyyttä, josta voi seurata liiallista eristäytymistä ympäröivästä kulttuurista. Yhtä lailla on syytä varoa kompromisseja, jotka ovat seurausta liiallisesta mukautumisesta. Jos tavoitteenamme on palvelustyö eikä valta, vaikutuksemme kulttuuriin voi olla

merkittävä. Jos sen sijaan tavoittelemme suoranaista valtaa ja yhteiskunnallista kontrollia, rinnastumme, ironista kyllä, juuri sellaisiin epäjumaluuksiin, kuin rikkaus, asema ja valta, joita pyrimme muuttamaan.

c. Evankeliumi itsessään on avain tarkoituksenmukaiseen kontekstualisointiin. Jos kontekstualisoimme liikaa, se tarkoittaa, että tavoittelemme liikaa vastaanottavan kulttuurin hyväksyntää. Se paljastaa, että emme luota tarpeeksi evankeliumiin. Jos emme kontekstualisoi tarpeeksi, se osoittaa, että olemme liiaksi kiintyneet ja kietoutuneet omaan alakulttuuriimme. Se paljastaa, että meiltä puuttuu evankeliumin nöyryyttä ja rakkautta lähimmäistämme kohtaan.

IV. Millä tavoin evankeliumi on ainutlaatuinen?

Tämä evankeliumi täyttää kristityt nöyryydellä ja toivolla, sävyisyydellä ja rohkeudella, ainutlaatuisella tavalla. Raamatunmukainen evankeliumi eroaa huomattavasti perinteisistä uskonnoista samoin kuin sekularismista. Uskonnot toimivat seuraavalla periaatteella: "koska tottelen, olen hyväksytty", mutta evankeliumin periaate on: "olen hyväksytty Kristuksen tähden, siksi tottelen." Siispä evankeliumi eroaa sekä uskonnottomuudesta että uskonnosta. Voit yrittää olla oma "herras ja vapahtajasi" rikkomalla Jumalan käskyjä, mutta voit yrittää samaa noudattamalla lakia, jotta voisit ansaita oman pelastuksesi.

Uskonnottomuudella ja sekularismilla on usein tapana paisuttaa omaa itseä pönkittävä, kritiikitöntä "itsetuntoa". Uskonto ja moralismi murskaavat ihmiset syyllisyyden alle eettisillä standardeilla, joita on mahdotonta täyttää. Evankeliumi sen sijaan nöyryyttää ja rohkaisee meitä samanaikaisesti, koska Kristuksessa jokainen meistä on samanaikaisesti vanhurskas vaikka yhä syntinen. Olemme yhtä aikaa puutteellisempia ja syntisempiä kuin koskaan uskalsimme uskoakaan, vaikka olemmekin silti rakastetumpia ja hyväksytympiä kuin koskaan uskalsimme toivoakaan. Sekularismilla on taipumus tehdä ihmisistä itsekkäitä ja individualistisia. Uskonnolla ja moralismilla on yleisesti taipumus tehdä ihmisistä nurkkakuntaisia ja omavanhurskaita suhtautumisessaan toisia ryhmiä kohtaan (koska heidän pelastuksensa on heidän käsityksensä mukaan ansaittu heidän omilla saavutuksillaan). Sen sijaan armon evankeliumi, jonka keskiössä on mies, joka kuoli puolestamme, kun olimme vielä hänen vihollisiaan, poistaa omavanhurskauden ja saa evankeliumista osalliset palvelemaan muita, että kaikki ihmiset, erityisesti köyhät, voisivat kukoistaa tässä ajassa ja saada pelastuksen. Evankeliumi saa meidät palvelemaan muita piittaamatta heidän saavutuksistaan, aivan kuten Kristus palveli meitä (Mark. 10:45).

Sekularismi ja uskonto pakottavat ihmiset käyttäytymään tiettyjen normien mukaisesti, koska he pelkäävät (seurauksia) ja ovat ylpeitä (haluavat korostaa omaa erinomaisuuttaan). Evankeliumi johdattaa ihmiset pyhyteen ja palvelustyöhön, siksi että ihmiset ovat iloisia ja kiitollisia armosta ja koska he rakastavat Jumalan kirkkautta ja sitä, kuka Jumala itsessään on.

V. Mitä on evankeliumikeskeinen palvelustyö?

Sitä luonnehtivat seuraavat asiat:

1. Voimallinen yhteinen ylistys.

Evankeliumi muuttaa suhteemme Jumalaan vihamielisestä tai orjallisesta läheiseksi ja iloiseksi. Siksi evankeliumikeskeisen palvelustyön dynamiikan ytimessä on ylistys ja palava rukous. Kun Jumalan kansa ylistää Jumalaa yhdessä, he saavat erityisen elämää muuttavan näyn Jumalan arvollisuudesta ja kauneudesta. Sitten he käyttäen soveliaita ilmauksia osoittavat vuorostaan Jumalalle hänen arvollisuutensa suuruutta. Yhteisen ylistyksen ytimessä on sanan palveleminen. Julistuksen tulisi olla Raamatun tekstiä selittävää ja Kristus-keskeistä (jolloin selitetään, kuinka kaikki Raamatun teemat huipentuvat Kristukseen ja hänen pelastustyöhönsä). Julistuksen perimmäinen tarkoitus ei kuitenkaan ole pelkästään opettaa, vaan johdattaa kuulijat henkilökohtaiseen ja yhteiseen ylistykseen, joka vahvistaa heitä sisäisesti Jumalan tahdon toteuttamisessa.

2. Evankelioinnin tehokkuus.

Koska evankeliumi (toisin kuin uskonnollinen moralismi) synnyttää ihmisiä, jotka eivät halveksu toisin ajattelevia, todellisen evankeliumikeskeisen seurakunnan tulisi olla täynnä jäseniä, jotka lähestyvät ihmisiä, kuuntelevat heidän toiveitaan ja tavoitteitaan ja kertovat Kristuksesta ja hänen pelastustyöstään valloittavasti ja luottamusta herättävällä tavalla.

Meillä on näky seurakunnasta, jossa tulee uskoon rikkaita ja köyhiä, korkeasti ja vähemmän koulutettuja, miehiä ja naisia, vanhoja ja nuoria, pariskuntia ja naimattomia kaikista etnistä ryhmistä. Toivomme vetävämme puoleemme syvästi maallistuneita ja postmoderneja ihmisiä sekä tavoittavamme myös uskonnollisia ja perinteisiä arvoja edustavia ihmisiä. Evankeliumikeskeisen seurakunnan tulisi yhteisönsä vetovoiman ja jäsentensä nöyryyden rohkaisemana etsiä keskuuteensa ihmisiä, jotka ovat etsijöitä ja jotka yrittävät ymmärtää kristinuskoa. Seurakunnan tulisi toivottaa nämä ihmiset tervetulleiksi sadoin eri tavoin. Heidän olonsa tekeminen "mukavaksi" ei juurikaan hyödytä. Sen sijaan on tärkeää tehdä seurakunnan viesti ymmärrettäväksi. Kaiken lisäksi evankeliumikeskeiset seurakunnat ymmärtävät, että seurakuntien perustaminen on yksi kaikkein tehokkaimmista olemassa olevista evankelioimismuodoista.

3. Vastakulttuurinen yhteisö.

Koska evankeliumi poistaa sekä pelon että ylpeyden, sellaisten ihmisten, jotka eivät koskaan tulisi keskenään toimeen seurakunnan ulkopuolella, tulisi tulla toimeen sen sisäpuolella. Koska evankeliumi osoittaa meille miehen, joka kuoli vihollistensa puolesta, se synnyttää ihmissuhteita, jotka perustuvat palvelemiselle eivätkä itsekkyydelle. Koska evankeliumi kutsuu pyhyyteen, Jumalan kansa elää rakkaudellisesti keskinäisen vastuullisuuden ja kurinalaisuuden yhdistämänä. Niinpä evankeliumi luo ihmisyhteisön, joka eroaa radikaalisti sitä ympäröivästä yhteiskunnasta.

Mitä tulee seksiin, seurakunnan tulisi välttää sekä maallisen yhteiskunnan seksin palvontaa kuin perinteisen yhteiskunnan seksin pelkoa. Seurakunta on yhteisö, joka rakastaa jäseniään ja välittää heistä käytännön tasolla niin paljon, että raamatullinen siveellisyys on järkeen käypää. Seurakunta opettaa jäseniään elämään evankeliumin mukaisesti myös fyysisellä olemuksellaan, mikä tarkoittaa seksistä pidättymistä heteroseksuaalisen avioliiton ulkopuolella ja uskollisuutta ja iloa sen sisällä.

Perhe-elämän suhteen seurakunnan tulisi painottaa, että avioliitto miehen ja naisen välillä on hyvä asia, ja kutsua aviopareja palvelemaan Jumalaa, niin että heidän liittonsa kuvastaa Jumalan elämänmittaisesti sitoutunutta rakkautta ja että he opettavat Jumalan tiet lapsilleen. Seurakunta opettaa myös, että naimattomana on hyvä palvella Kristusta, onpa naimattomuus väliaikaista tai koko elämän mittaista. Seurakunnan tulisi muodostaa ymmärtäväinen yhteisö ja perhe kaikkien niiden ympärille, jotka kärsivät inhimillisen seksuaalisuuden langenneisuudesta.

Raha-asioissa seurakunnan jäsenten tulisi elää keskinäisessä radikaalin jakamisen taloudessa – niinpä "kukaan ei kärsinyt puutetta" (Apt. 4:34). Tämänkaltaisen jakaminen edistää sitoutumista radikaaliin anteliaisuuteen. Tällöin annetaan aikaa, rahaa, ihmissuhderesursseja ja elintilaa sosiaaliselle oikeudenmukaisuudelle ja köyhien, vainottujen, maahanmuuttajien sekä taloudellisesti ja fyysisesti heikkojen tarpeisiin. Mitä tulee valtaan, seurakunta on näkyvästi sitoutunut vallan jakamiseen ja rakentamaan suhteita kaikkien niiden etnisten ryhmien ja yhteiskuntaluokkien ja sukupolvien välillä, jotka ovat jääneet Kristuksen ruumiin ulkopuolelle.

Käytännön todiste tästä on se, että paikallisseurakuntamme yhä enenevässä määrin toivottavat ihmiset kaikista etnisistä taustoista ja kulttuureista tervetulleiksi keskuuteensa. Jokaisen seurakunnan tulisi pyrkiä heijastamaan maantieteellisesti paikallisen yhteisönsä monimuotoisuutta sekä jäsenistössään että johtajistossakin.

4. Uskon ja työn yhdistäminen

Raamatun ilosanoma ei kerro pelkästään syntien henkilökohtaisesta anteeksiantamuksesta vaan koko luomakunnan uudistamisesta. Jumala asetti ihmiskunnan paratiisiin viljelemään aineellista maailmaa Jumalan kunniaksi ja ihmiskunnan ja luonnon kukoistamiseksi. Jumalan Henki ei pelkästään käännytä yksilöitä (esim. Joh. 16:8) vaan myös uudistaa ja viljelee maata (1 Moos. 1:2, Ps. 104:30). Niinpä kristityt eivät kirkasta Jumalaa yksin sanan palvelemisella vaan myös elämäntehtävissään maanviljelyksen, taiteen, liike-elämän, julkisen vallan tehtävien sekä tieteen ja tutkimuksen parissa – joita he hoitavat Jumalan kunniaksi ja yhteisen hyvän edistämiseksi. Liian monet kristityt ovat oppineet jättämään uskonnäkemyksensä ammattinsa harjoittamisen ulkopuolelle. Evankeliumi nähdään vain keinona saavuttaa henkilökohtainen rauha eikä maailmankatsomuksen perustana – kattavana tulkintana todellisuudesta, joka vaikuttaisi kaikkiin tekemisiimme. Meillä on kuitenkin näky seurakunnasta, joka antaa jäsenilleen eväitä pohtia, miten evankeliumi vaikuttaa ihmisten tapaan toteuttaa ammattejaan puuseppinä, putkimiehinä, tietojenkäsittelyssä, lastenhoidossa, taiteissa, julkisen vallan tehtävissä, lehdistössä, viihdeteollisuudessa ja tieteen ja tutkimuksen parissa. Sen kaltainen seurakunta ei pelkästään rohkaise kristittyjä liittymään osaksi ympäröivää kulttuuria, vaan myös auttaa heitä toimimaan siten, että he erottuvat edukseen ja osoittautuvat erinomaisiksi ja luotettaviksi työntekijöiksi ammateissaan ja toimialoillaan. Kun käytämme ymmärrystämme evankeliumista inhimillisten ja silti luovien ja korkeatasoisten työympäristöjen kehittämiseen, teemme samalla työtä Jumalan luomakunnan eheytymiseksi Hengen voimalla. Kristillisen ilon, toivon ja totuuden tuominen taiteisiin on myös osa tätä työtä. Me toimimme tällä tavoin siksi, että Jumala johdattaa meitä siihen, vaikka samalla tiedostamme, että kaiken lopullinen ennalleen asettaminen odottaa Herramme Jeesuksen henkilökohtaista ja ruumiillista paluuta (Ks. Tunnustuskirja, kohta 13).

5. Oikeudenmukaisuuden ja armon harjoittaminen.

Jumala loi sielun ja ruumiin, ja Jeesuksen ylösnousemus osoittaa, että hän on lunastava sekä hengellisen että materiaalisen. Siksi Jumala ei yksinomaan huolehdi sielujen pelastumisesta vaan myös köyhyyden, nälän ja epäoikeudenmukaisuuden huojentamisesta. Evankeliumi avaa silmämme näkemään, että kaikki rikkautemme (nekin, joiden kokoamiseksi olemme nähneet paljon vaivaa) ovat loppujen lopuksi ansaitsematonta lahjaa Jumalalta. Siksi henkilöltä, joka ei jaa rikkautsiaan toisille avokätisesti, puuttuu myötätunto, ja hän on lisäksi epäoikeudenmukainen. Kristus voittaa pelastuksemme häviämällä, hän saa voimansa heikkouden ja palvelemisen kautta ja saavuttaa rikkauden antamalla kaiken pois. Hänen pelastustaan eivät vastaanota vahvat ja ansioituneet, vaan ne, jotka myöntävät olevansa heikkoja ja eksyneitä. Me emme voi vain katsella köyhiä ja sorrettuja ja käskää heitä kylmästi selvittämään itse omat ongelmansa. Jeesus ei kohdellut meitä niin.

Evankeliumi muuttaa köyhiä kohtaan tuntemamme ylimielisyyden armoksi ja myötätunnoksi.

Kristillisten seurakuntien tulee edistää lähiympäristönsä oikeudenmukaisuutta ja rauhaa palvelemalla samalla, kun he kutsuvat yksilöitä kääntymykseen ja uudestisyntymiseen. Meidän on tehtävä työtä lähimmäistemme ikuisiksi ja yhteiseksi hyväksi ja osoitettava heille rakkautta, uskoivatpa he niin kuin me tai eivät. Välinpitämättömyys köyhiä ja huono-osaisia kohtaan tarkoittaa, että emme ole kunnolla käsittäneet pelastuvamme silkasta armosta.

Lopuksi

Kuvailemamme kaltainen palvelustyö on suhteellisen harvinainen. On olemassa paljon etsijöitä tavoitettavia seurakuntia, jotka auttavat monia ihmisiä löytämään Kristuksen. On paljon seurakuntia, jotka pyrkivät vaikuttamaan ympäröivään kulttuuriin poliittisella aktiivisuudella. On olemassa nopeasti kasvava karismaattinen liike, joka painottaa suurenmoista ja omistautunutta yhteistä ylistystä. On paljon seurakuntia, jotka keskittyvät ankaraan puhtasoppisuuteen ja jotka ponnistelevat pysyäkseen erossa maailmasta. On paljon seurakuntia, jotka tekevät radikaalia ja sitoutunutta työtä köyhien ja syrjäytyneiden auttamiseksi.

Emme kuitenkaan ole nähneet tarpeeksi monen yksittäisen seurakunnan painottavan kuvailemamme kaltaista, täyttää ja eheää evankeliumin tasapainoa. Samalla kun kirkon sisällä on Jumalan armosta syttynyt rohkaiseva määrä valopilkkuja, ei kuitenkaan vielä ole havaittavissa laajaa evankeliumikeskeisen palvelustyön liikettä. Uskomme, että kuvatun kaltainen tasapaino synnyttää seurakuntia, joiden julistus on vakuuttavaa ja teologiselta sisällöltään kestävä ja jotka harjoittavat dynaamista evankeliointia ja apologiaa, ja aikaansaa seurakunnan kasvua ja uusien seurakuntien perustamista. Näissä seurakunnissa painotetaan katumusta, henkilökohtaista uudistumista ja pyhää elämää. Samanaikaisesti, samoissa seurakunnissa, niiden jäsenet osallistuvat tavallisten ihmisten sosiaalisiin kuvioihin, kulttuuri- ja taide-elämään, liike-elämään, tieteeseen ja tutkimukseen sekä julkiseen vallan tehtäviin. Seurakunnan jäseniä kutsutaan mukaan osaksi radikaalia kristillistä yhteisöä, jossa kaikki sen jäsenet jakavat rikkautensa ja voimavaransa ja tekevät tilaa köyhille ja syrjäytetyille. Nämä prioriteetit tulevat kaikki liittymään toisiinsa ja ne tulevat vahvistamaan toinen toisiaan kaikissa paikallisseurakunnissa.

Miten evankeliumikeskeisten seurakuntien liike voisi kasvaa? Viime kädessä vastaus on, että Jumalan täytyy oman kunniansa kirkastamiseksi lähettää herätys ja vastata kansansa palaviin, poikkeuksellisiin ja lakkaamattomiin rukouksiin. Uskomme, että voimme myös ottaa valmistavia askelia asian edistämiseksi. Meillä on hyvät onnistumismahdollisuudet, jos voimme olla yhtä mieltä totuuden olemuksesta, tavasta lukea Raamattua, suhtautumisestamme kulttuuriin, evankeliumin sisällöstä sekä evankeliumikeskeisen palvelustyön luonteesta. Uskomme, että mainitun kaltainen sitoutuminen kannustaa meitä sanan pariin tuoreella tavalla vieden meitä lähemmäksi Raamatun Kristusta ja Kristuksen evankeliumia, ja pystymme Jumalan armosta kasvamaan seurakuntana pyrkimyksessämme "pysyä evankeliumin totuuden tiellä" (Gal. 2:14). Häpeämme syntejämme ja laiminlyönnejämme ja olemme sanomattoman kiitollisia anteeksiannosta. Odotamme malttamattomina, että saamme jälleen nähdä Jumalan kirkkauden ja ilmentää hänen Poikansa kaltaisuutta.

Otettu käyttöön 22.5.2007. Muokattu 12.4.2011.

Kopiointi-, muokkaus- ja käyttöehdot

The Gospel Coalition rohkaisee muita järjestöjä ja seurakuntia ottamaan nämä perustusasiakirjat käyttöönsä. Pyydämme mainitsemaan The Gospel Coalitionin (thegospelcoalition.org) asiakirjojen lähteenä, koska ne ovat pastoreineuvostomme laatimat ja muokkaamat.

Pyydämme käyttämään tätä tekijänoikeuslauseketta: [Nämä perustusasiakirjat ovat Gospel Coalitionin neuvoston käyttöön ottamat 22.5.2007 ja muokkaamat 12.4.2011. Käytetään Gospel Coalitionin luvalla (thegospelcoalition.org), Deerfield, IL 60015.]

.
Jos päätät muuttaa tai muokata mitä tahansa perustamisasiakirjan kohtaa tai lisätä siihen mitään seurakuntasi tai palvelustyösi tarpeita varten, sinun tulee mainita lähde Gospel Coalition sekä merkitä tehdyt muutokset selkeästi.